

nega kippus teise peále, sõimas, haufus, wandus keik purratid koffo, ja sest et teine ei muud sanno wasto lausund kui et ütles: Kåssi pufas tåi punges — fargas ta kohhe ákkilisse wiibaga ta kariwust fünni, ja pefsis tedda furjaste. Ei teine, kes temmasti hopis wannem olli, saand wastopäina, waid läks moisa kaebama, ja Tönnole anti temma tiggedusse páreast hirmo. Selle läbbi läks ta suidda nüüd veel wiibhasemaks omma naabre peále, ja ei mõtsen õõd ja páma, muud kui teisele agga kahjo tehha. Teine kannatas ful, olli kiti pistomilesinne ja ei mäksaud furjaga kätte, aga ei Tönnö fest läinud lahjemaks. Sellesamima wiibhatandmis, ja wiibhapiddamisse läbbi ei wiitsind temma õiget tööd tehha, ja kui ta nüüd näggi, et teisel ustarva tõ ja murre läbbi leik

Keit håsti korda läks, siis tal eili kaddde meel, ja se kaddedus súttis! temma tulist wiibha veel ennam põlema. Ra temma naene ja lapsed kartsid ja märtisesid temma ákkilisse mele párrast, ja kui ta wiibhaseks sai, hoidis igaiiks eñnast förmale. Menda ta ükskord tullise wiibaga tahtis ilma, ajata lapselapse hirmo anda, rummal laps katus ussinaste eest árrapõggeneda, ja hirmo párrast, ákkiste joostes, ei ta pañnud kaewo tähhele, ja kükus sisse. Ee olli veel önnineks, et se kaew ei olnud süggam ja et kuiwa aiaga temma wet ei piddand: muido se laps ful olleks otsa saanud. Gaewaga wotsid tedda mälia, ja hing olli veel sees ja liikmed terred, et ful selle áppardusse läbbi esites kohmetaud ja keleto olli. Menda olleks Tönnö pea omma lapse mõrisukaks wiibha läbbi sa-